

Het einde van ABDL - een persoonlijk verhaal

Ik heb wat tijd genomen om dit te schrijven omdat het een substantiële verandering en verandering in mijn leven betekent die onverwacht en ongekend was. En ook heel verwarrend. Dus blijf bij me voor het verhaal en je zult begrijpen waarom ik heb gewacht om dit te schrijven ...

Dus, laat me dit verhaal vanaf het begin beginnen.

Ik ben nu in de vijftig, maar mijn hele leven stond in de schaduw van een enorm verlangen om een baby te zijn - en een babymeisje daarbij. Dit soort verhaal is natuurlijk niet zeldzaam in ABDL-kringen, omdat het verhaal keer op keer lijkt te worden herhaald. Alleen de karakters veranderen en enkele details.

Ik herinner me dat ik als jonge peuter beseftte dat ik echt geen zin had om op te geven als baby. De peutertijd leek me al een stap te ver. Ik was in de ban van het wegnemen van luiers van mij en ik kwam in opstand. Op 2-3-jarige leeftijd kwam die rebellie natuurlijk niet ver en in die tijd kwamen luiers gewoon los, ongeacht het niveau van zindelijkheidstraining.

Ik heb het bed nat gemaakt. Elke nacht. Nek tot knie. Als vierjarige was dat niet zo zeldzaam, maar tegen de tijd dat ik zeventien was, was het meer dan een beetje ongewoon, hoewel ik in latere jaren zou ontdekken dat het niet zo zeldzaam was als ik toen had gedacht .

Bedplassen was mijn onbewuste rebellie. Ik was me er niet van bewust dat het destijds een daad van rebellie was en misschien gedurende dertig jaar of langer classificeerde ik mezelf gewoon als een bedwetter en dacht er weinig over na. Het verschil voor mij was dat bedplassen me niet stoorde. Ik maakte het bed nat en dacht er weinig aan. De doktersbezoeken, de eindeloze discussies brachten weinig verandering en tegen de tijd dat ik om 21 uur van huis ging, waren mijn natte lakens in frequentie afgenomen tot ongeveer drie avonden per week. Verbetering zeker, maar niet noemenswaardig. Ik wist echter nog steeds niet dat het rebellie was. Het was niet per se opzettelijk, het was gewoon dat ik niets deed om het te stoppen, omdat het me gewoon niet stoorde.

Luiers echter bezetten mijn gedachten vanaf mijn vroege jaren. Ik stal / leende luiers van broers en zussen en droeg ze - nat of droog. Ik verlangde er gewoon naar op een manier die mijn preteen zelf niet begreep. De kracht van deze behoefte was zelfs toen al overweldigend en zette de toon voor een leven gevuld met diezelfde strijd, maar nam aanzienlijk toe.

Tegen de tijd dat ik semi-onafhankelijk was, begon ik luiers, plastic broeken (babymaat) en fopspenen te kopen / kopen. Ik begon meisjes slipjes te dragen wanneer ik kon en niet altijd slim te zijn over waar ik ze vandaan haalde. De drang om een meisje te zijn groeide en veroorzaakte problemen. Mijn ouders kwamen er natuurlijk achter en dat leidde tot jaren van onrust.

Mijn sociale leven was oké, maar niet vanwege mij. Ik had veel hechte leeftijdsgenoten en ik dreef met ze mee, maar ik was de hele tijd de buitenstaander en de reden was dat ik bijna altijd aan luiers, slipjes, bedplassen en natuurlijk... seks dacht. De gemiddelde tiener besteedt 50% van hun bedentijd aan seks en masturbatie. Ik was niet anders en masturbeerde met een woede die nog erger was dan mijn leeftijdsgenoten. Mijn probleem was dat terwijl mijn vrienden de andere 50% van hun denktijd aan school en andere activiteiten besteedden, mijn andere 50% aan luiers werd gegeven. Alleen luiers.

Mijn voorheen per ongeluk bedplassen werd geholpen door mijn plas gedurende de dag op te bergen, zodat mijn bed natter en vooral nat zou zijn als ik naar bed ging. Luiers waren moeilijk te verkrijgen, maar als ik kon, droeg ik ze allemaal zo lang als ik kon en gaf ik toe aan mijn sterke baby behoeften.

Het einde van ABDL - een persoonlijk verhaal

Mijn leven werd daardoor kleiner. Mijn cijfers daalden en toen ik naar de universiteit ging, faalde ik en viel ik uiteindelijk uit omdat mijn geest gefocust was op luiers en een baby wilde zijn.

Het zal je misschien verbazen om te ontdekken dat ik begin twintig ben getrouwd. Op de een of andere manier vond ik, temidden van de storm van baby gedreven verlangen, een geweldige vrouw en een levenslange metgezel. Maar mijn leven bleef sterk ingeperkt, beperkt en beperkt door mijn krachtige ABDL-aard.

Ik kreeg een goede baan en deed het goed, maar ik bereikte altijd minder dan ik zou moeten of kon vanwege ABDL. Mijn vrouw stond geen luiers of babyspullen toe omdat ze het niet aankon en ik het niet kon uitleggen. Niet bepaald een nieuw verhaal, toch? Maar ons huwelijk ging nog steeds goed en we hadden kinderen. Op een heel vreemde en achteraf gunstige manier hadden mijn kinderen in luiers geen enkel effect op mij. Dat was een zeldzame zegen. Ik droeg nooit een van hun luiers of was jaloers op ze. Ik was de gemiddelde vader die besloot om zo min mogelijk te doen met het verschonen van luiers. We hebben ook geluk gehad dat ze allemaal zindelijk en vroeg zindelijk waren en geen bedplassen onder zich. Alleen ik.

Voor een korte periode had ik het gevoel dat ABDL een beetje gecontroleerd was. Op geen enkele manier afwezig, maar niet ongecontroleerd en gek. Maar dat duurde natuurlijk niet.

Mijn huwelijk begon te lijden omdat ik me terugtrok - allemaal omdat ik luiers wilde en een baby meisje wilde zijn. Mijn vrouw wist wat ik wilde, maar kon / wilde het niet eens zijn en ik wist niet eens wat ik moest vragen sinds ik wilde. ALLES. Ik betwijfel of ik zelden zeg dat de verlangens van mijn baby groeiden en ik meer wilde dan alleen luiers. Ik wilde flessen, baby jurkjes, fopspenen, speelgoed. En oh, ik wilde een wieg. Maar alles wat ik kreeg waren natte bedden en heel veel. Ik denk dat ik destijds formeel besloot dat ik het bed nat wilde maken. Vreemd dat het 30 jaar duurt om te beseffen dat je bedplassen iets is dat je hebt gekozen. Het was heel echt, maar het was een keuze die ik als peuter had gemaakt en waar ik niet van had afgezien.

Terwijl mijn huwelijk leed, deed mijn carrière dat ook. Of ik nu voor een baas werkte of aannemer was, het leed omdat 50% van mijn denken nog steeds volledig gericht was op het zijn van een baby in luiers.

Dus in plaats van je te vervelen met de voortdurende sage van mijn ABDL-leven, laat ik het voor je opsommen en naar de relatief recente tijden gaan. ABDL vernietigde mijn leven en beperkte me op manieren die problematisch waren. Erger nog, het had een aantal zeer ernstige incidenten veroorzaakt die alles wat ik had bedreigde en ik voelde me machteloos om het onder controle te houden.

Op dit punt wil ik eraan toevoegen dat ik een godvrezende, bijbelgelovige christen was en nog steeds ben. Ik had talloze keren gebeden dat God me zou genezen en dit van me zou wegnemen. Houd er rekening mee dat ik niet zeg dat ABDL op zichzelf slecht is. Maar voor mij was het niveau van controle en invloed dat het op mij had, destructief en kon het mij mogelijk vernietigen. Frustrerend genoeg genas God me niet van ABDL. Vreemd genoeg bleef Hij voor me zorgen en redde me van de schade die ik door deze behoefte aan mijn leven aanrichtte, maar loste het onderliggende probleem niet op. Hoewel ik heel erg dankbaar was voor zijn hulp om mij te behoeden voor de schade die ik mezelf had toegebracht, wenste ik lang dat het voorbij zou zijn. Maar zoals we allemaal weten, is het NOOIT voorbij. ABDL is iets dat je voor altijd hebt, vooral op de bovenste niveaus van de schijf / behoefte.

Het einde van ABDL - een persoonlijk verhaal

Zo'n tien jaar geleden hebben we hiermee een muur geraakt. Dit was de muur die ik al lang had verwacht waar mijn zelfbeheersing - zoals die was - onvoldoende was om hem onder controle te houden. Mijn vrouw en ik begonnen te beseffen dat als ons huwelijk zou werken, we deze verraderlijke invloed in ons leven moesten aanpakken. Dus introduceerden we langzaam en geleidelijk luiers in ons leven. Ik zeg 'onze' omdat het een gezamenlijke beslissing moest zijn of anderszins, we waren toast.

Het ging ongelooflijk goed! Ik was overweldigd door hoe goed het was. Ik mocht luiers gebruiken voor bedplassen en een beetje recreatief luier dragen en zelfs het dragen van slipjes was toegestaan. Ze hield er helemaal niet van, maar de druk werd in ieder geval afgewezen.

Het ging een tijdje goed, maar het probleem kwam terug en was bijna net zo erg. Achteraf kan ik terugkijken en zien dat mijn baby behoefte zo groot was dat zelfs matige instemming ontoereikend was. Ik moest 'all in' zijn.

En zo keerde de strijd terug. Ik was gefrustreerd over mijn onvermogen om een genereus compromis te sluiten en evenzo gefrustreerd over God omdat hij dit niet van me had afgepakt. Alle preken en bijbelse illustraties van verleiding enzovoort, maakten het alleen maar erger omdat ik dit niet aankon.

Soms gebeuren er vreemde dingen die je niet verwacht en toch geweldig zijn.

Ik begon incontinent te worden.

Als een levenslange bed plaag was incontinentie overdag altijd iets waarvan ik dacht dat het in mijn latere jaren zou aankomen, maar plotseling, toen ik nog geen 50 was, maakte ik mijn broek nat. Mijn luiers 's nachts werden minder een' uitkering 'en meer een noodzaak omdat mijn bedplassen van drie nachten per week zeven nachten per week werd. Het is niet verrassend dat ik hier niet ongelukkig mee was. Plots had ik 24/7 luiers nodig en mijn wereld stond op zijn kop. We hadden geen van beiden een keuze. Het waren luiers, hoe dan ook.

Mijn vrouw merkte op dat ik nu gelukkig en tevreden was. En ik voelde me plotseling vrij van de enorme last. Ik las onlangs een artikel over 24/7 luiers en ik begriep de vrijheid die dit iemand zoals ik kan geven.

Natuurlijk was het baby-ding er nog steeds, maar we hadden nu allebei het perspectief om te zien dat luiers niet het einde van de dingen waren, maar eerder het begin. Na een zorgvuldige en soms ongemakkelijke reeks stappen, hebben we baby voor mij geïntroduceerd. Ik mocht gaandeweg babykleertjes dragen, een fopspeen gebruiken, baby onesies hebben en uiteindelijk flesvoeding geven. Mijn vrouw veranderde me en voedde me soms. Herenondergoed verdween en werd vervangen door damesslipjes en -beha's.

Tenslotte!!

Ik voelde me goed bij mezelf!

God leek dichterbij dan ooit tevoren en ik kon me concentreren op andere dingen dan een baby zijn.

En zo ging het vele, vele jaren door. Mijn blaasincontinentie werd totaal en mijn darmincontinentie verminderde, maar ik was altijd veilig en beschermd door luiers. Ik kreeg zoveel baby's als ik nodig had - zo niet zoveel als ik wilde LOL!

Het leek erop dat God eindelijk mijn gebed had beantwoord en ik was eindelijk op mijn gemak en voelde me weer veilig.

Het einde van ABDL - een persoonlijk verhaal

En bijna tien jaar lang betekende ons huwelijk dat ik regelmatig moest babbelen en 24/7 luierde. Vergeleken met mijn eerdere leven en de hel in mijn hoofd, was het alsof ik de loterij won, maar zonder het geld!

Mijn verhaal zou daar eindigen en lange tijd dacht ik van wel. Maar God had blijkbaar andere ideeën.

Ongeveer een jaar geleden zag ik enkele subtiele veranderingen in het gedrag van mijn baby. Ik gebruikte 's nachts minder een fopspeen en kon enkele jaren alleen slapen met een paci vanwege baby-achtige angsten. Ik zou elke nacht achteruit gaan naar een bijna letterlijke baby die een nachtlampje, zacht speelgoed en een fopspeen nodig had. Als ik van streek was, zou ik een flesje formule hebben. Maar nu gooide ik langzaam mijn paci weg.

Ik heb een dozijn baby meisjes outfits en ik droeg ze elke avond naar bed en zo veel mogelijk in huis. Plots droeg ik ze niet zo vaak en uiteindelijk, zelden. Mijn vraag en behoefte aan flesvoeding verdween en hoewel ik ervan genoot toen ik het aangeboden kreeg, vroeg ik er niet langer om. Mijn behoefte aan babyspeelgoed en volledig teruggetrokken babytijd verdween vrijwel.

En toen gebeurde het ongelooflijke.

Ik begon 's ochtends wakker te worden om mijn luier te vinden ... DROOG! In het begin dacht ik er niet veel over na, zoals het de afgelopen jaren af en toe was gebeurd. Maar nu waren mijn luiers vaker droog dan niet. Ik werd midden in de nacht wakker en moest plassen in plaats van door te slapen. En dan, voordat ik het wist. Ik was 's nachts helemaal niet nat.

Ik was gestopt met bedplassen!

Zoals de meeste mensen 24/7 in luiers, hebben we soms de behoefte om in onze dag luiers te plassen en hoe dan ook gewoon los te laten. Meestal was mijn luier echter al nat en wist ik niet meer wanneer. Maar dat veranderde ook. Plotseling was ik me altijd bewust van de noodzaak om te plassen.

Dit was verbazingwekkend en verbazingwekkend en erg verwarrend.

Ik begon 's avonds zonder problemen luiervrije tijden te hebben. Ik begon te slapen zonder mijn teddybeer en sliep niet alleen goed, maar ook BETER. Ik ben helemaal gestopt met het gebruik van een paci. En dan, geen enkele babykleding en mijn onesies waren allemaal gewone beschermende kleding voor overdag en niets meer.

Wat gebeurde er?

We experimenteren met luier vrije dagen en hadden helemaal geen problemen. Eindelijk hebben we nachtluiers weggehaald en nu, vele maanden later, is er nog steeds geen enkel nat bed of een enkele natte broek. Niet een.

Ik was weer continent, inclusief de nachttijden voor het eerst. Maar wat het meest opmerkelijk en verrassend was, was dat ik helemaal geen babyspullen of luiers meer wilde.

Ik ben niet langer ABDL.

Dat is een verbluffende uitspraak, vooral van iemand die al meer dan een halve eeuw op deze manier is geweest en die zo lang en als een babymeisje heeft geleefd.

Ik draag geen luiers meer. Ik maak het bed niet meer nat. Ik heb geen trek in luiers of babyspullen ... helemaal niet. Het is te verbazingwekkend om zelfs maar te begrijpen, maar het is waar.

Het einde van ABDL - een persoonlijk verhaal

God heeft de gewoonte om Zijn beloften op Zijn eigen tijd te vervullen, wat zich meestal vertaalt naar 'laat'. Ik had tientallen jaren gevraagd om hiervan te worden genezen en terwijl Hij de puinhoop opruimde die ik constant aan het creëren was, genas Hij het probleem niet. Tot nu.

In de loop van een paar maanden ging ik van een zeer regressieve, incontinent baby met een enorme baby drive naar een gemiddelde man die zindelijk is en 'normaal' is (wat dat ook betekent!).

Mijn blaascontrole is niet net voldoende, het is perfect. Het voelt alsof ik weer 20 ben.

Ik weet niet hoe dit allemaal is gebeurd. Terwijl ik nadenk over de dingen en hoe ze vorderden, vraag ik me af of mijn tijd die ik in zo'n diepe baby doorbracht, eindelijk 'het vakje heeft aangevinkt' in mij en dat de behoefte om achteruit te gaan om aan die behoefte te voldoen, eindelijk was bevredigd. Ik weet het niet precies. God doet de dingen op zijn eigen manier. Soms gebruikt hij natuurlijke processen en dit kan een natuurlijk proces zijn geweest om eindelijk mijn diepe regressieve behoeften op te lossen. Of het kan een door God gegeven wonder van genezing zijn.

Het vreemde is dat ik God niet vroeg om mij te genezen. Ik hoopte niet dat mijn regressie zou eindigen. Als koppel hadden we eindelijk een leven gevonden dat aan onze gecombineerde behoeften voldoet en we hadden te maken met een verder vernietigende kracht. En toch kwam mijn genezing aan, onverwacht en ongevraagd en absoluut verbazingwekkend.

Ik krijg nog steeds ABDL. Ik begrijp nog steeds de drive en de behoefte en wat erbij komt kijken. Ik voel het gewoon niet meer zelf. Ik kan op verschillende sites luier posts lezen en ze zijn interessant en soms informatief, maar ik voel me meer een toeschouwer dan een deelnemer.

Ik schrijf dit alleen om mijn verhaal te delen, omdat ik het opmerkelijk en interessant vind. En misschien is er iemand die net als ik deze constante golf van vernietiging in hun leven heeft gevoeld die door ABDL is veroorzaakt en een verhaal van hoop en verandering wil.

Dank je.

www.abdiscovery.com.au